

REBECCA YARROS

DE LAATSTE BRIEF

Een hartverscheurend
verhaal over twee mensen met
ieder hun eigen strijd

Rebecca Yarros

De laatste brief

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Voor de kinderen die
strijden tegen kanker.

Voor David Hughes,
die tien procent overlevingskans had,
maar honderd procent hart.

En voor de mensen als Beydn Swink,
wier zielen onmetelijk veel
sterker zijn dan hun lichamen.
Jullie worden nooit vergeten.

HOOFDSTUK 1

Beckett

Brief #1

Beste Chaos,

Zo zegt mijn broer tenminste dat ze je noemen. Ik vroeg hem of er wat van zijn maten extra post konden gebruiken en jouw naam was de naam die ik kreeg.

Dus hoi, ik ben Ella. Ik ben op de hoogte van de geen-echte-namen-in-correspondentie-regel. Ik schrijf deze brieven al zolang hij doet wat hij doet... wat dus hetzelfde is als wat jij doet.

Goed, voor je deze brief weglegt en ongemakkelijk 'nee bedankt' mompelt, zoals jongens doen, moet je weten dat ik dit net zozeer voor mezelf doe als voor jou. Als je bedenkt dat deze brieven een manier kunnen worden om van me af te praten, ver weg van de nieuwsgierige blikken van dit piepkleine, bemoeizuchtige stadje, is het bijna alsof ik jou gebruik.

Dus als je mijn luisterend oor wilt zijn, ben ik je heel dankbaar, en in ruil daarvoor ben ik het met genoeg voor jou. Daarnaast bak ik behoorlijk heerlijke pindakaaskoekjes. Als er geen koekjes bij deze brief zaten moet je mijn broer op zijn flikker geven, want dan heeft hij je koekjes gestolen.

Waar begin ik? Hoe stel ik mezelf voor zonder als een contactadvertentie te klinken? Ik kan je verzekeren dat ik niets meer zoek

dan een penvriend – een penvriend die heel ver weg is. Beloofd. Legermannen zijn niet mijn ding. Mannen zijn überhaupt niet mijn ding. Niet dat ik mannen niet leuk vind. Ik heb alleen geen tijd voor ze. Weet je wat ik wel heb? Spijt dat ik deze brief met de hand schrijf.

Ik ben het kleine zusje, maar dat heeft mijn broer je vast al verteld. Hij is een echte flapuit, wat betekent dat je waarschijnlijk ook al weet dat ik twee kinderen heb. Ja, ik ben een alleenstaande moeder en nee, ik heb geen spijt van mijn keuzes. Ik ben het zo zat dat iedereen me dat steeds vraagt, of me simpelweg de blik geeft die die vraag insinueert.

Ik had de vorige zin bijna doorgekrast, maar het is waar. En ik ben ook gewoon te lui om de hele boel te herschrijven.

Ik ben vierentwintig en ik was zo'n drie seconden getrouwd met de spermadonor van de tweeling. Precies lang genoeg om de twee streepjes op de test te zien verschijnen, om de dokter te horen zeggen dat er twee hartslagen waren, en voor hem om in het holst van de nacht zijn tas te pakken. Kinderen waren nooit zijn ding en eerlijk gezegd zijn we waarschijnlijk beter af zonder hem.

Als penvrienden niet jouw ding zijn, zal ik me niet gekrenkt voelen. Maar dan krijg je geen koekjes meer. Koekjes zijn alleen voor penvrienden.

Als je geen problemen hebt met een penvriendin die een alleenstaande ouder is, lees dan verder.

Mijn tweeling is vijf, wat, als je goed hebt gerekend, betekent dat ze zijn geboren toen ik negentien was. Nadat ik ons stadje choqueeerde door te besluiten ze alleen op te voeden, bezorgde ik iedereen zowat een hartaanval toen ik Solitude overnam na de dood van mijn oma. Ik was pas twintig, de kinderen waren nog baby's en die B&B was de plek waar mijn oma ons had opgevoed, dus het leek me een goede plek om mijn kinderen op te voeden. Dat is het nog steeds.

Maisie en Colt bepalen eigenlijk mijn hele leven. Op een goede manier, natuurlijk. Ik ben belachelijk overbezorgd om ze, maar dat geef ik wel toe. Ik heb de neiging te sterk te reageren, een fort om ze heen te bouwen, waardoor ik een beetje geïsoleerd leef, maar hé, een mens kan ergere gebreken hebben, toch? Maisie is de rustige van de

twee, en ik vind haar meestal ergens in een hoekje verstopt met een boek. Colt... tja, die is meestal ergens waar hij niet hoort te zijn om iets te doen wat hij niet hoort te doen. Een tweeling kan heftig zijn, maar zelf zouden ze zeggen dat ze dubbel zo gaaf zijn.

Ik? Ik doe altijd wat ik moet doen en nooit wat ik echt hoor te doen of wil doen. Maar ik denk dat dat er nu eenmaal bij hoort als je moeder bent en een bedrijf runt. Daarover gesproken: het huis begint wakker te worden, dus ik kan deze doos maar beter dichtplakken en versturen.

Schrijf terug als je wilt. Als je het niet wilt, begrijp ik het. Weet dan gewoon dat er iemand in Colorado is die warme gedachten jouw kant op stuurt.

Ella

*

Vandaag zou een uitstekende dag voor mijn tweede scheldwoord zijn geweest.

Gewoonlijk was elke dag op uitzending heel erg *Groundhog Day*. Elke dag opnieuw dezelfde shit. Er zat een bijna voorspelbaar, uitnodigend patroon aan de monotonie.

Niet dat ik daar moeite mee had. Ik was groot fan van monotonie.

Routine was voorspelbaar. Veilig, of zo veilig als het hier maar zijn kon. We waren sinds een maand op weer een geheime locatie in weer een land waar we nooit écht waren, en routine was ongeveer het enige prettige hier.

Vandaag was allesbehalve routineus geweest.

Missie voltooid, zoals gewoonlijk, maar tegen een prijs. Er was altijd een prijs, en de laatste tijd was die erg hoog geworden.

Ik keek naar mijn hand en strekte mijn vingers, omdat ik het kon. Ramirez was dat vermogen vandaag kwijtgeraakt. Die jongen zou zijn baby straks met een prothese vasthouden.

Mijn arm schoot uit en liet de Kong los. Het hondenspeeltje

vloog door de lucht, een flits van rood tegen een strakblauwe hemel. De lucht was het enige schone hier. Of misschien voelde vandaag gewoon smerig.

Havoc racete over de grond. Haar passen waren trefzeker en haar blik concentreerde zich steeds scherper op haar doelwit, tot...

‘Shit, wat is ze goed,’ zei Mac, die achter me aan kwam gelopen.

‘Ze is de beste.’ Ik keek over mijn schouder naar hem voor ik weer naar Havoc keek, die naar me terug kwam rennen. Ze moest ook wel de allerbeste zijn om mee te draaien in ons top-team, dat officieel niet bestond. Ze was een Speciale Eenheidshond, wat zo’n miljoen keer beter was dan alle andere honden die voor Defensie werkten.

Ze was bovendien van mij, wat haar automatisch de beste maakte.

Mijn meisje was tweeëndertig kilo aan perfecte labrador retriever. Haar zwarte vacht stond scherp afgetekend tegen het zand toen ze vlak voor mijn voeten stopte. Haar achterste raakte de grond en ze hield de Kong met twinkelende ogen voor me op. ‘De laatste keer,’ zei ik zacht, terwijl ik hem uit haar bek nam.

Al voor ik mijn arm had ingetrokken, was ze weggeschoten.

‘Nieuws over Ramirez?’ vroeg ik terwijl ik wachtte tot Havoc ver weg genoeg was.

‘Arm kwijt. Vanaf de elleboog.’

‘Fffff...’ Ik gooide het speeltje zo ver mogelijk weg.

‘Je mag het best zeggen. Vandaag is er een geschikte dag voor.’ Mac krabde aan zijn baardje en zette zijn zonnebril recht.

‘En zijn familie?’

‘Christine komt voor hem naar Landstuhl. Ze sturen vers bloed. Achtenveertig uur voor het er is.’

‘Goh, zo snel?’ Zo vervangbaar waren we dus.

‘Wij gaan verder. De briefing is over vijf minuten.’

‘Gesnopen.’ Het leek erop dat het tijd was om naar de volgende geheime locatie te gaan.

Mac wierp een blik op mijn arm. ‘Heb je daarnaar laten kijken?’

‘De dokter heeft het gehecht. Het is maar een schram, niets om je druk over te maken.’ Weer een litteken voor de collectie. Ik had er tientallen.

‘Misschien heb je iemand nodig die zich over het algemeen druk om je maakt.’

Ik gaf mijn beste vriend de schamperste blik die ik in me had.

‘Wat?’ vroeg hij, terwijl hij overdreven zijn schouders ophaalde en naar Havoc knikte, die weer bij mijn voeten tot stilstand kwam. Ze was nog even uitgelaten als de eerste keer dat ik de Kong gooide, of de zesendertigste. ‘Zij kan niet de enige vrouw in je leven zijn, Gentry.’

‘Ze is loyaal, prachtig, kan explosieven vinden, en ze kan mensen uitschakelen die je proberen te vermoorden. Wat wil je nog meer?’ Ik pakte de Kong aan en kriebelde Havoc achter haar oren.

‘Als ik je dat moet vertellen, ben je te ver heen en kan ik je niet meer helpen.’

We liepen terug naar de kleine basis, die uit niets meer dan een paar gebouwtjes rondom een binnenplaats bestond. Alles was bruin. De gebouwen, de wagens, de grond. Zelfs de lucht leek die tint te krijgen.

Geweldig. Een zandstorm.

‘Je hoeft je om mij geen zorgen te maken. Ik heb geen problemen als we op de basis zijn,’ zei ik tegen hem.

‘O, daar ben ik me terdege van bewust, met je Chris Pratt-looks. Maar man’ – hij legde zijn hand op mijn schouder, waardoor we tot stilstand kwamen voor we op de binnenplaats waren, waar de jongens zich hadden verzameld – ‘je bent... aan niemand gebonden.’

‘Jij ook niet.’

‘Nee, ik heb momenteel geen relatie. Dat betekent niet dat ik geen banden heb met mensen die om me geven, en om wie ik geef.’

Ik wist waar hij naartoe wilde, en dit was niet het moment, de plaats of het wat-dan-ook ervoor. Voor hij er dieper op in kon gaan, gaf ik een klap op zijn rug.

‘Luister, we kunnen Dr. Phil erbij halen, of we kunnen hier als de bliksem wegwezen en doorgaan met de volgende missie.’ Verdergaan, dat was voor mij altijd het makkelijkste. Ik ging geen banden aan omdat ik dat niet wilde, níét omdat ik er niet toe in staat was. Banden – met mensen, plekken of dingen – waren lastig of brachten je in de problemen. Want er was maar één ding onveranderlijk, en dat was verandering.

‘Ik meen het.’ Hij kneep zijn ogen bijna dicht. Het was een blik die ik te vaak had gezien in de tien jaar dat we vrienden waren.

‘Ja, nou, ik ook. Met mij gaat het prima. Daarnaast heb ik een band met jou en met Havoc. De rest is alleen maar bonus.’

‘Mac! Gentry!’ riep Williams vanuit de deuropening van het noordgebouw. ‘Opschieten!’

‘We komen al!’ riep ik terug.

‘Zeg, voor we naar binnen gaan... ik heb iets op je bed neergelegd.’ Mac streek met zijn hand over zijn baard – het trekje dat verraadde dat hij nerveus was.

‘Ja, wat het ook is, na dit gesprek heb ik er geen interesse in.’ Havoc en ik begonnen in de richting van de bijeenkomst te lopen. Nu al voelde ik een kriebel in mijn aderen. Een zucht naar beweging. De drang om deze plek achter te laten en te zien wat ons te wachten stond.

‘Het is een brief.’

‘Van wie? Iedereen die ik ken is daarbinnen.’ Ik wees op de deur terwijl we de lege binnenplaats overstaken. Dat kreeg je, als je tijdens je jeugd van pleeggezin naar pleeggezin ging en je zo gauw je achttien was dienst nam bij het leger. Het totale aantal mensen dat je de moeite waard vond, paste met gemak in een Black Hawk-helikopter, en vandaag misten we Ramirez al.

Zoals ik al zei: banden waren lastig.

‘Mijn zus.’

‘Pardon?’ Mijn hand bleef stil op de doorgeroeste deurklink liggen.

‘Je hoorde me wel. Mijn kleine zusje, Ella.’

Mijn hersens bladerden door mijn mentale Rolodex. Ella. Blond, stralende glimlach en zachte, vriendelijke ogen die blauwer waren dan de blauwste lucht die ik ooit had gezien. Mac liep al tien jaar met foto’s van haar te pronken.

‘Gentry, kom op. Heb je er een foto bij nodig?’

‘Ik weet wie Ella is. Waarom ligt er in vredesnaam een brief van haar op mijn bed?’

‘Ik dacht gewoon dat je misschien een pen vriendin nodig had.’ Hij liet zijn blik op zijn vieze laarzen vallen.

‘Een pen vriendin? Alsof ik op de basisschool zit en een project moet doen met een bevriende school?’

Havoc kwam stilletjes dichterbij. Ze liet haar lijf tegen mijn been rusten. Ze was afgestemd op mijn kleinste bewegingen, zelfs op minieme veranderingen in mijn humeur. Daardoor waren we zo’n geweldig team.

‘Nee, niet...’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik wilde alleen maar helpen. Ze vroeg of er iemand was die extra post kon gebruiken, en omdat jij geen familie hebt...’

Met een honend lachje gooide ik de deur open. Ik liet hem lekker buiten staan. Misschien kon wat van dat rondvliegende zand die grote mond van hem vullen. Ik haatte dat F-woord. Mensen klaagden vaak over hun familie. Continu, eigenlijk. Maar zodra ze beseften dat jij er geen had, was het alsof je een misstap was die moest worden hersteld, een probleem dat moest worden opgelost of, erger nog, iets waar je medelijden mee moest hebben.

Ik was het stadium medelijden al zo ver voorbij dat ik het bijna grappig vond.

‘Goed, jongens.’ Kapitein Donahue riep ons team van tien leden – min één – bijeen rond de vergadertafel. ‘Helaas moet ik jullie vertellen dat we niet naar huis gaan. We hebben een nieuwe missie.’

Het teleurgestelde gebrom van de anderen – die ongetwijfeld hun vrouwen en kinderen misten – bevestigde mijn mening over banden alleen nog maar meer.

*

‘Serieus, Groentje?’ gromde ik naar de nieuweling, die zich haastte om de zoi op te rapen die hij van mijn opbergkist-slash-nachtkastje had gegooid.

‘Sorry, Gentry,’ mompelde hij, terwijl hij de papieren bij elkaar raapte. Zo’n echte door en door Amerikaanse jongen die net uit zijn training kwam en nog niets in dit team te zoeken had. Hij had nog een paar jaar ervaring en een paar vastere handen nodig. Uit zijn onbeholpen gedrag concludeerde ik dat hij een familielid was van iemand met invloed.

Havoc draaide haar kop naar hem toe en keek toen naar mij op.

‘Hij is nieuw,’ zei ik zacht. Ik krabbelde achter haar oren.

‘Hier,’ zei de knul. Hij gaf me de stapel spullen. Zijn ogen waren groot, alsof hij dacht dat ik hem uit de eenheid zou schoppen omdat hij stuntelig was.

God, ik hoopte dat hij handiger was met zijn wapen dan met mijn nachtkastje.

Ik legde de stapel op de paar centimeter bed die Havoc niet in beslag had genomen. Het sorteren duurde maar een paar seconden. Tijdschriftartikelen die ik aan het lezen was en... ‘Shit.’

Ella’s brief. Ik had hem al bijna twee weken, en ik had hem nog steeds niet geopend.

Maar ik had hem ook niet weggegooid.

‘Ga je die nog openmaken?’ vroeg Mac, met de perfecte timing van een ervaren bemoeial.

‘Waarom vloek je nooit?’ vroeg Groentje op hetzelfde moment.

Met een vuile blik op Mac schoof ik de brief onder op de stapel en pakte ik het artikel dat bovenop lag. Het ging over nieuwe technieken in opsporing en redding.

‘Mij best. Geef het groentje maar antwoord.’ Mac rolde met zijn ogen en ging weer op zijn bed liggen, met zijn handen achter zijn hoofd.

‘Ja, ik heet dus Johnson...’

‘Nee, je heet Groentje. Je hebt nog geen naam verdiend,’ corrigeerde Mac hem.

De knul keek alsof we zijn puppy een trap hadden gegeven, dus liet ik me vermurwen.

‘Iemand heeft me ooit gezegd dat vloeken een zielige dekmantel is voor een slechte woordenschat. Dat je er minderwaardig en onopgeleid door lijkt. Dus hield ik ermee op.’ Ik had al genoeg tegenslagen in het leven gekend. Je hoefde niet aan me te kunnen horen wat ik allemaal voor shit had meegemaakt.

‘Nooit?’ vroeg Groentje. Hij leunde naar voren alsof we op een pyjamafeestje waren.

‘Alleen in mijn hoofd,’ zei ik, en ik bladerde naar het volgende artikel.

‘Is ze echt een legerhond? Ze lijkt te... lief,’ zei Groentje, terwijl hij zijn hand naar Havoc uitstak.

Haar kop ging met een ruk omhoog en ze ontblootte haar tanden.

‘Ja, dat is ze, en ja, ze maakt je zo dood als ik het commando geef. Dus doe ons allebei een lol en probeer haar nooit meer aan te raken. Ze is geen huisdier.’ Ik liet haar nog even doorgaan met grommen, zodat het punt goed zou doordringen.

‘Relax,’ zei ik tegen Havoc. Ik haalde mijn hand over de zijkant van haar hals. De spanning verdween direct uit haar lichaam. Ze liet zich op mijn been vallen en knipperde onschuldig met haar ogen naar me, alsof het nooit was gebeurd.

‘Verdomme,’ fluisterde hij.

‘Trek het je niet persoonlijk aan, Groentje,’ zei Mac. ‘Havoc is trouw aan slechts één man, dus haal je maar niets in je hoofd.’

‘Trouw en dodelijk,’ zei ik grijnzend. Ik aaide haar.

‘Ooit,’ zei Mac. Hij wees op de brief die uit de stapel was gegleden en naast mijn dij was terechtgekomen.

‘Maar niet vandaag.’

‘Zo gauw je hem openmaakt, ga je jezelf voor je kop slaan dat je het niet eerder hebt gedaan.’ Hij leunde opzij en kwam weer rechtop zitten met een bakje vol pindakaaskoekjes in zijn handen. Hij at een koekje op en begeleidde het met gekreun dat niet zou misstaan in een pornofilm.

‘Serieus?’

‘Serieus,’ kreunde hij. ‘Zo lekker.’

Ik lachte en stopte de brief terug in de stapel.

‘Zorg dat je wat slaap krijgt, Groentje. Morgen is het tijd voor actie.’

De knul knikte. ‘Dit is alles wat ik ooit heb gewild.’

Mac en ik wisselden een blik van verstandhouding.

‘Zeg dat morgenavond nog maar eens. Doe nu een dutje en stop met mijn spullen omgooien, anders wordt je bijnaam Uilskuiken.’

*

Drie dagen later was Groentje dood.

Johnson. Hij had zijn naam verdiend, en zijn leven verloren, door onze arts te redden.

Ik lag wakker terwijl alle anderen sliepen. Mijn ogen dwaalden naar zijn lege bed. Hij hoorde hier niet en dat wisten we allemaal. We hadden allemaal onze bezorgdheid geuit. Hij was er niet klaar voor. Niet voor de missie, niet voor het tempo waarmee onze eenheid werkte, niet voor de dood.

Niet dat de dood daar iets om gaf.

De wijzer van de klok versprong, en ik was achtentwintig.

Fijne verjaardag voor mij.

Sterfgevallen hadden altijd een andere impact op me wanneer we op uitzending waren. Ze vielen gewoonlijk in twee categorieën. Of ik wuifde het weg en we gingen verder, of mijn sterfelijkheid werd plots tastbaar. Misschien lag het aan mijn verjaardag, of aan het feit dat Groentje nog maar net uit de

kinderschoenen was, maar deze keer was het de tweede categorie.

Hé, sterfelijkheid. Ik ben het, Beckett Gentry.

Logisch bekeken wist ik dat we, nu de missie voorbij was, binnen een paar dagen naar huis zouden gaan, of naar het volgende afschuwelijke oord. Maar op dat moment greep een rauw verlangen naar verbinding me zo hard aan dat ik er een fysieke druk van op mijn borst voelde.

Geen banden, zei ik tegen mezelf. Die shit gaf problemen.

Maar gewoon een verbintenis met een ander mens op een manier die niet was weggelegd voor de broeders met wie ik diende, of zelfs voor mijn vriendschap met Mac, die het dichtst in de buurt kwam van wat ik onder familie verstond.

In een puur impulsieve zet pakte ik mijn zaklamp en trok ik de brief uit een maandblad over alpinisme.

Ik legde de zaklamp op mijn schouder, scheurde de envelop open en vouwde het gelinieerde papier open dat was volgeschreven met een net, vrouwelijk handschrift.

Ik las de brief één, twee... tien keer, en combineerde haar woorden in mijn hoofd met de foto's die ik in de loop der jaren had gezien. Ik stelde me voor hoe ze op de vroege ochtend een gestolen moment nam om de brief te schrijven en vroeg me af hoe haar dag was geweest.

Wat voor vent liet zijn zwangere vrouw in de steek? *Een klootzak.*

Wat voor vrouw nam met een jonge tweeling een bedrijf over, terwijl ze zelf nog haast een kind was? *Een verdomd sterke.*

Een sterke, capabele vrouw die ik móést leren kennen. De hunkering die me in zijn greep had was onprettig en onbetwistbaar.

Zo stil ik kon, pakte ik een schrijfblok en een pen.

Een halfuur later plakte ik de envelop dicht en mepte er Mac toen mee op de schouder.

‘Wat moet je?’ beet hij me toe, terwijl hij zich omrolde.

‘Ik wil mijn koekjes.’ Ik articuleerde duidelijk, met de ernstige stem die ik meestal voor Havocs bevelen bewaarde.

Hij lachte.

‘Ryan, ik meen het.’ Dat ik met zijn voornaam kwam, betekende dat ik geen geintjes maakte.

‘Hé, dan had je maar sneller moeten zijn.’ Hij grijnsde en liet zich weer op zijn bed zakken. Een paar tellen later was zijn ademhaling diep en gelijkmatig.

‘Dank je,’ zei ik zachtjes. Ik wist dat hij me niet kon horen. ‘Dank je wel voor haar.’

HOOFDSTUK 2

Ella

Brief #1

Ella,

Je had gelijk. Je broer heeft die koekjes gewoon opgegeten. Maar ik had ook te lang gewacht met het openen van je brief, dus het was niet helemaal zijn schuld. Ik vind dat we, als we dit echt gaan doen, ook maar eerlijk tegen elkaar moeten zijn, toch?

Dus ten eerste: ik ben niet goed met mensen. Ik zou een hoop smoesjes kunnen verzinnen, maar eigenlijk ben ik simpelweg niet zo goed met hen. Ik zeg gewoon de verkeerde dingen, ben bot of heb gewoon geen behoefte aan hersenloos geklets over ditjes en datjes. Het hoeft dus geen betoog dat ik nooit een brief heb geschreven aan... iemand, nu ik erover nadenk.

Ten tweede: ik vind het leuk dat je met pen schrijft. Het betekent dat je jezelf niet censureert. Je denkt niet te ver door en schrijft gewoon wat je denkt. Ik wed dat je in het echt ook zo bent – dat je zegt wat je denkt.

Ik weet niet wat ik je over mij kan vertellen wat niet door de censoren zal worden weggestreept, dus doen we het maar zo: ik ben vijf minuten geleden achtentwintig geworden en buiten mijn vrienden hier heb ik nul connecties met de wereld om me heen. Meestal vind ik dat best, maar vannacht vraag ik me af hoe het is om jou te zijn.

Om zo veel verantwoordelijkheid te hebben, zo veel mensen die op je rekenen. Als ik je één vraag kon stellen, zou die zijn: hoe is het om het middelpunt van iemands universum te zijn?

*Het beste,
Chaos*

*

Ik las de brief voor de derde keer sinds-ie vanochtend was aangekomen. Mijn vingers gleden over het houterige handschrift dat volledig uit hoofdletters bestond. Toen Ryan had gevraagd of ik iemand uit zijn eenheid als penvriend wilde overwegen, dacht ik dat hij gek was geworden.

De mannen met wie hij diende, waren in de regel ongeveer even toegankelijk als een vergrendelde wapenkluis. Mijn vader was net zo geweest. Eerlijk gezegd dacht ik, toen er weken voorbijgingen zonder antwoord, dat hij mijn aanbod had afgewezen. Deels was ik opgelucht – het was niet alsof ik niet al genoeg omhanden had. Maar er viel iets te zeggen voor de mogelijkheden die een leeg vel papier bood. Mijn gedachten de vrije loop kunnen laten tegen iemand die ik nooit zou ontmoeten, voelde op een vreemde manier bevrijdend.

Door zijn brief vroeg ik me af of hij dat ook zo voelde.

Hoe kon iemand het tot zijn achtentwintigste redden zonder... iemand, wie dan ook, te hebben? Ry zei dat het een gesloten jongen was, met een hart dat zo verwelkomend was als een stenen muur. Maar Chaos leek gewoon... eenzaam.

‘Mama, ik verveel me,’ zei Maisie naast me. Ze schopte tegen de onderkant van de stoel.

‘Nou, weet je wat?’ zei ik met een eentonige stem, terwijl ik de brief in mijn handtas stopte.

‘Alleen saaie mensen vervelen zich?’ antwoordde ze. Ze keek naar me op met de grootste, blauwste ogen ter wereld. Ze hield haar hoofd schuin en trok haar neus op, waardoor er rimpeltjes

op haar neusbrug verschenen. ‘Misschien zouden ze niet zo saai zijn als ze iets te doen hadden.’

Ik schudde mijn hoofd, maar glimlachte en gaf haar mijn iPad. ‘Wees er voorzichtig mee, oké?’ We konden een nieuwe tablet niet betalen. Niet nu twee van de drie gastenverblijven deze week een nieuw dak kregen. Ik had al tien hectare aan de achterste rand van ons terrein verkocht om de reparaties die al lang in het verschiet lagen te kunnen betalen en ik had de maximale hypotheek afgesloten voor de uitbreiding.

Maisie knikte, waardoor haar blonde paardenstaart op en neer danste. Ze swipte de iPad open om haar favoriete apps te zoeken. Hoe het kon dat een vijfjarige in hemelsnaam handiger was met dat ding dan ik, was een mysterie. Colt was er ook goed mee, maar hij was niet helemaal zo’n techneut als Maisie. Dat kwam vooral doordat hij het meestal te druk had met dingen beklimmen die hij niet hoorde te beklimmen.

Mijn blik ging naar de klok. Vier uur ’s middags. De dokter was al een halfuur te laat voor de afspraak waar hij mij om had gevraagd. Ik wist dat Ada het niet erg vond om op Colt te passen, maar ik vond het toch vervelend om het haar te vragen. Ze was midden zestig en hoewel ze nog erg kwiek was, was Colt allesbehalve makkelijk bij te benen. Ze noemde hem ‘bliksem in een potje’ en dat zat er niet ver naast.

Maisie wreef verstrooid over de plek op haar heup waar ze al een tijdje over klaagde. Het was van een pijnscheut overgegaan naar een schrijnend gevoel en vervolgens naar pijn die nooit echt wegging.

Net voor ik mijn geduld verloor en naar de receptioniste wilde lopen, klopte de dokter aan en kwam hij binnen.

‘Hé, Ella. Hoe voel je je, Margaret?’ vroeg dokter Franklin met een vriendelijke glimlach. Hij had een klembord vast.

‘Maisie,’ corrigeerde ze hem, met ernstige ogen.

‘Allicht,’ gaf hij met een knikje toe, met een vage glimlach naar mij. Ik was ongetwijfeld nog altijd vijf jaar oud in zijn ogen, want dokter Franklin was ook mijn kinderarts geweest. Zijn

haar was grijzer en hij had er wat kilo's om zijn middel bij, maar verder was hij nog dezelfde als toen mijn oma met mij naar zijn praktijk ging. Er veranderde niet veel in het stadje Telluride. Ja, het skiseizoen kwam, met toeristen die onze straten vulden met hun Land Rovers, maar dat hield ook elk jaar weer op, en daarna konden de bewoners weer door met hun dagelijks leven.

'Hoe erg is de pijn vandaag?' vroeg hij. Hij hurkte tot hij op haar hoogte was.

Ze haalde haar schouders op en richtte zich op de iPad.

Ik trok hem uit haar kleine handjes en trok een wenkbrauw naar haar op toen ze me afkeurend aankeek.

Ze zuchtte en klonk een heel stuk ouder dan vijf, maar ze richtte zich wel tot dokter Franklin. 'Het doet altijd pijn. Het heeft al tijden niet géén pijn gedaan.'

Hij keek naar mij voor opheldering.

'Het duurt al minstens zes weken.'

Hij knikte, ging met een frons weer staan en bladerde door de papieren op zijn klembord.

'Wat?' Er ging een scheut van frustratie door mijn maag, maar ik beet op mijn tong. Maisie zou er niets mee opschieten als ik mijn geduld verloor.

'Haar botscan heeft niets opgeleverd.' Hij leunde tegen de behandeltafel en wreef met zijn hand over zijn nek.

Ik liet mijn schouders hangen. Het was al de derde test die ze op Maisie hadden uitgevoerd, en ze wisten nog steeds niets.

'Dat is een goed teken, toch?' vroeg ze.

Ik forceerde een glimlach en gaf haar de iPad terug. 'Lieverd, ga maar even spelen. Ik moet met dokter Franklin praten op de gang.'

Ze knikte en ging enthousiast verder met het spel dat ik net had onderbroken.

Ik ging met dokter Franklin naar de gang en liet de deur op een kiertje open, zodat ik Maisie kon horen als er iets was.

'Ella, ik weet niet wat ik je moet zeggen.' Hij sloeg zijn armen over elkaar. 'We hebben röntgenfoto's gemaakt en een scan ge-

daan en als ik dacht dat ze lang genoeg stil zou blijven liggen voor een MRI zouden we dat ook nog kunnen proberen. Maar eerlijk is eerlijk, we zien gewoon geen fysieke oorzaak van haar klachten.'

Zijn sympathieke blik was de laatste druppel voor mijn zelf-beheersing.

'Ze verzint dit niet. Wat ze ook voor pijn heeft, het is echt, en het wordt ergens door veroorzaakt.'

'Ik zeg niet dat de pijn niet echt is. Ik heb haar vaak genoeg gezien om te weten dat er iets mis is. Is er thuis iets veranderd? Nieuwe stressfactoren? Ik weet dat het niet makkelijk voor je kan zijn om de hele boel in je eentje te runnen terwijl je ook nog voor twee kinderen moet zorgen, zeker op jouw leeftijd.'

Mijn kin ging een centimeter of drie omhoog, zoals altijd wanneer iemand mijn kinderen en mijn leeftijd in één zin ter sprake bracht.

'Het brein is een erg sterke...'

'Wil je zeggen dat dit psychosomatisch is?' bitste ik. 'Want ze heeft nu nota bene moeite met lopen. Er is niets veranderd in ons huis. Het is nog precies zoals het was toen ik de tweeling uit dit ziekenhuis mee naar huis nam, en ze heeft in de kleuterklas ook geen overmatige stress, daar kan ik je van verzekeren. Dit zit niet in haar hoofd. Het zit in haar heup.'

'Ella, er zit daar niets,' zei hij zacht. 'We hebben gezocht naar breuken, scheurtjes in de gewrichtsbanden, alles. Misschien zijn het gewoon ernstige groeistuipen.'

'Het zijn geen groeistuipen! Er is iets wat jullie over het hoofd zien. Ik heb op internet gekeken...'

'Dat was je eerste fout.' Hij zuchtte. 'Op internet kijken zorgt ervoor dat je ervan overtuigd raakt dat een verkoudheidje hersenvliesontsteking is en dat pijn aan je been een enorme bloedprop is die op het punt staat los te komen en je te doden.'

Mijn ogen werden groter.

'Het is geen bloedprop, Ella. We hebben een echoscopie gedaan. Er zit níets. We kunnen een probleem dat we niet kunnen zien ook niet herstellen.'

Maisie verzon het niet. Het zat niet in haar hoofd. Het was niet een of ander symptoom van het feit dat ze een jonge moeder of een afwezige vader had. Ze leed pijn, en ik kon haar niet helpen.

Ik was volledig, volslagen machteloos.

‘Dan neem ik haar maar weer mee naar huis, denk ik.’

*

Ik genoot van de wandeling van de landweg naar het hoofdgebouw. De post halen was in deze tijd van het jaar altijd mijn manier om even te ontsnappen en ik genoot er nog meer van nu ik de brieven van Chaos had om naar uit te kijken. Ik verwachtte brief nummer zes een dezer dagen. De late oktoberlucht was fris en verkwikkend, maar het duurde nog ruim een maand voor de skipistes zouden openen. Dan zouden mijn serene momentjes worden opgeslokt door de stortvloed aan boekingen.

En maar goed ook, want we hadden de bedrijvigheid echt nodig. Niet dat ik niet genoot van het tragere ritme in de herfst, als de wandelaars die we in de zomer hadden weer naar huis waren, maar het waren de winters die Solitude uit de rode cijfers hielden. En met onze nieuwe, torenhoge hypotheek was het inkomen een vereiste.

Maar voor nu was dit perfect. De espen waren goud verkleurd en de gevallen blaadjes vormden momenteel een dek op de oprijlaan, die tussen twee rijen bomen van de weg naar het huis leidde. Het was niet ver, slechts een paar honderd meter, maar het was net ver genoeg om bezoekers het gewenste gevoel van afzondering te geven.

In ons hoofdgebouw waren een paar gastenkamers, de professionele keuken, de eetkamer, recreatieruimtes en een kleine, gescheiden vleugel waar ik met de kinderen woonde. Het was er altijd vol leven voor iedereen die gezelschap wilde. Maar Solitude had haar naam – die ‘eenzaamheid’ betekende – en reputatie te danken aan de vijftien afgelegen huisjes die verspreid over

onze tachtig hectare stonden. Wie even helemaal aan alles wilde ontsnappen, maar wel het gemak van een luxehotel en een nabijgelegen dorp wilde, was bij ons aan het juiste adres.

Kon ik me nu maar advertenties veroorloven om ervoor te zorgen dat de huisjes ook daadwerkelijk werden geboekt. Je kon bouwen zo veel je wilde; mensen kwamen alleen als ze wisten dat je bestond.

‘Ella, heb je het druk?’ vroeg Larry vanaf de veranda. Zijn ogen straalden onder zijn borstelige grijze wenkbrauwen die alle kanten op leken te krullen.

‘Nope. Wat is er?’ Ik klungelde met de post terwijl ik de treden op liep en bleef staan op een plank die misschien moest worden vervangen. Het lastige aan een B&B omdopen tot luxe-resort was dat mensen perfectie verwachtten.

‘Er ligt iets op je te wachten op de tafel.’

‘Te wachten?’ Ik negeerde zijn grijns – die man zou nooit poker-speler kunnen worden – en ging naar binnen.

Ik trapte mijn laarzen uit en duwde ze onder een van de bankjes in de foyer. De kortgeleden opnieuw gelakte hardhouten vloer was warm onder mijn voeten toen ik voor de receptie langs liep.

‘Lekker gelopen?’ Hailey keek op van haar telefoon en glimlachte.

‘Ik heb alleen de post gehaald, niets bijzonders.’ Ik verstevigde mijn grip op de stapel brieven in mijn hand en verlengde de kwelling nog een paar momenten. Daarnaast was de bovenste envelop een rekening van dokter Franklin en ik had geen haast om die te openen.

Het was bijna een maand geleden dat ik met Maisie bij hem was geweest en er was nog steeds geen diagnose voor haar verergerende pijn. Dit was gewoon weer een rekening om erin te wrijven dat ik een zo hoog mogelijk eigen risico had genomen om het jaar door te komen.

‘Hm-hm. Je bent niet toevallig op zoek naar een brief, toch?’ Haar bruine ogen waren groot, vol gespeelde onschuld.

‘Ik had jou níét over hem moeten vertellen.’ Ze zou er nooit over ophouden, maar eerlijk gezegd vond ik het niet erg. Die brieven waren het enige wat ik had dat alleen van mij was. De enige plek waar ik open en eerlijk kon zijn zonder oordeel of verwachting.

‘Hé, het is beter dan indirect met mijn liefdesleven meelevén.’

‘Ik krijg een whiplash van jouw liefdesleven. En we schrijven alleen maar. Er is niets romantisch aan. Ryan vroeg om een gunst. Dat is alles.’

‘Ryan. Wanneer komt hij ook alweer thuis?’ Ze zuchtte die dromerige zucht die de meeste meisjes uit het dorp altijd lieten horen als het over mijn broer ging.

‘Kort na kerst als het goed is. En serieus, hoe oud was je toen hij in het leger ging? Twaalf of zo?’

Hailey was maar twee jaar jonger dan ik, maar ik voelde me oneindig veel ouder. Misschien was ik per kind tien jaar ouder geworden of had het runnen van Solitude me voortijdig middelbaar gemaakt, maar wat het ook was, er lag een heel leven tussen ons.

‘Stop met treuzelen!’ spoorde Larry me aan. Hij stond bijna te springen van ongeduld.

‘Wat is er dan?’

‘Ella, kom hier!’ riep Ada uit de eetkamer.

‘Moeten jullie me nu allebei hebben?’ zei ik hoofdschuddend tegen Larry, maar ik volgde hem wel naar de eetkamer.

‘Ta-da,’ zei Ada. Ze wees met een zwierig gebaar naar de donkere, rustieke tafel.

Ik volgde haar bewegingen en zag het tijdschrift liggen waarop ik had gewacht. De felblauwe kaft viel erg op tegen het hout.

‘Wanneer is die gekomen?’ Mijn stem werd nauwelijks hoorbaar.

‘Vanochtend,’ antwoordde Ada.

‘Maar...’ Ik hield de stapel post omhoog.

‘O, dat heb ik allemaal laten liggen. Ik wilde je je favoriete momentje van de dag niet afpakken.’

Er gingen een paar stille, gespannen momenten voorbij terwijl ik naar het tijdschrift staarde. *Bergvakanties: Het beste van Colorado, wintereditie 2019.*

‘Hij bijt niet,’ zei Ada. Ze duwde het tijdschrift in mijn richting.

‘Nee, maar dit kan ons maken of breken.’

‘Lees het nou, Ella. Ik kon het niet laten en heb stiekem al gekeken.’ Ze duwde haar leesbril weer hoger op haar neus.

Ik greep het tijdschrift van tafel, liet de stapel post op dezelfde plek vallen en begon te bladeren.

‘Bladzijde 89,’ zei Ada.

Mijn hart bonsde en mijn vingers leken aan elke bladzijde te kleven, maar uiteindelijk wist ik bladzijde 89 te bereiken.

‘Nummer acht: Solitude, Telluride, Colorado!’ Mijn handen beefden terwijl ik de glanzende foto’s van mijn B&B in me opnam. Ik wist dat ze iemand hadden gestuurd om ons te recenseren, maar niet wanneer dat was gebeurd.

‘We hebben nog nooit in de top twintig gestaan, maar jij hebt ons in de top tien gezet!’ Ada trok me tegen zich aan voor een knuffel. Ze torende boven me uit. ‘Je grootmoeder zou heel erg trots zijn. Alle renovaties die je hebt gedaan, alles wat je hebt opgeofferd. Ik ben ook trots op je, Ella.’ Ze deed een stap terug en pinkte haar tranen weg.

‘Nou, sta daar niet te snikken. Lees het.’

‘Zij is niet degene die staat te snikken,’ zei Larry, die een stap dichterbij deed om zijn vrouw te knuffelen. Die twee waren net zozeer Solitude als ik. Ze waren er al bij toen oma Solitude opende en ik wist dat ze zolang ze konden aan mijn zijde zouden blijven.

“Solitude is een verborgen pareltje. Gelegen in het San Juan-gebergte kan dit unieke resort zich niet alleen beroemen op een familiesfeer in het hoofdgebouw, maar ook op meerdere pas gerenoveerde luxueuze huisjes, voor mensen die niet bereid zijn hun privacy op te geven om dicht bij de pistes te zijn. En op slechts tien minuten rijden naar een aantal van de beste ski-

plekken die Colorado te bieden heeft, biedt Solitude exact dat: een alternatief voor het toeristische Mountain Village. Deze B&B voelt meer aan als een resort en is perfect voor wie het beste van beide werelden zoekt: onberispelijke service en het gevoel dat je alleen in de bergen bent. Beleef Colorado op z'n best.”

Ze hielden van ons! We hoorden bij de top tien van Colorado! Ik klemde het tijdschrift tegen mijn borst en liet de vreugde over me heen spoelen. Dit soort momenten had je niet elke dag, of zelfs niet elke tien jaar, leek het, en deze was van mij.

‘Colorado is alleen op z'n best als de toeristen naar huis zijn,’ mompelde Larry, maar met een grijns.

De telefoon ging over en ik hoorde Hailey opnemen op de achtergrond.

‘Ik wed dat we helemaal volgeboekt gaan worden!’ zong Ada, terwijl Larry met haar om de tafel danste.

Met zo'n recensie was dat een veilige gok. We zouden het razend druk krijgen, en snel ook. We zouden de hypotheek kunnen betalen en de lening voor de bouwkosten van de huisjes die we aan de zuidkant wilden neerzetten.

‘Ella, de school is aan de telefoon,’ riep Hailey.

Ik liet het tijdschrift bij de andere post vallen en liep naar de telefoon.

‘Met Ella MacKenzie,’ zei ik, terwijl ik me er mentaal op voorbereidde wat Colt nu weer had gedaan om zijn juffrouw te irriteren.

‘Mevrouw MacKenzie, mooi. Met verpleegster Roman van de basisschool.’ Er zat meer dan een vleugje bezorgdheid in haar stem, dus wees ik haar er maar niet op dat ik technisch een ‘juffrouw’ was.

‘Alles in orde?’

‘Ik vrees dat Maisie hier is. Ze is in elkaar gezakt op het schoolplein en ze heeft veertig graden koorts.’

In elkaar gezakt. Koorts. Een diep, misselijkmakend gevoel dat alleen maar kon worden omschreven als een voorgevoel zette zijn klauwen in mijn buik. Dokter Franklin had iets gemist.

‘Ik kom er meteen aan.’

DE LAATSTE BRIEF

**Ze vinden elkaar.
Weten ze elkaar ook vast te houden?**

De vierentwintigjarige Ella werd op haar negentiende moeder van een tweeling. Nu, vijf jaar later, runt ze een bed & breakfast. Haar broer Ryan is gesneuveld tijdens een uitzending en hij vraagt in zijn laatste brief aan zijn legervriend Beckett of hij naar zijn zus toe wil gaan, die in haar eentje een tweeling opvoedt. Ryan zelf kan dat namelijk niet meer. Beckett doet het wel. Hij neemt zijn intrek in de bed and breakfast van Ella en probeert haar te helpen. Zij moet daar echter niets van hebben. Ze kan het toch wel alleen? Toch begint ze langzaam maar zeker gevoelens te ontwikkelen voor Beckett. Maar ze hebben allebei veel om mee te dealen – bijna té veel.

Rebecca Yarros heeft het talent om een emotioneel verhaal zo overtuigend op te schrijven dat je er diep door wordt geraakt. *De laatste brief* is een standalone van de auteur van onder meer de *Flight & Glory*-serie en de *Renegades*-serie.

Z&K

ISBN 9789401916059 NUR 340

9 789401 916059

www.zomerenkeuning.nl